

## En minnesvärd kväll

När hon klev in i balsalen blev hon förvånad över att så många människor kunde vara på en och samma plats.

Kvinnornas kjolar virvlade runt när dem dansade och det var massa färger överallt, deras klänningar var alla i olika former och alla hade eleganta håruppsättningar.

Männen var klädda i byxor, skjorta med en väst och kavaj över och en kravatt elegant knuten runt halsen.

Hon banade sig igenom salen till glasdörrarna som leder ut till terrassen där värdinnan låtit hänga upp lyktor i träden.

Hon fick många uppskattande blickar och hon stannade upp och hälsade på bekanta.

Hennes gröna klänning var enkelt skuren som framhävde hennes figur, hennes gyllenbruna hår var uppsatt i en lös knut på hjässan med lockar som hängde ner så de ramade in hennes ansikte. Med en road glimt i de blå ögonen tittade hon runt i salen när en mörk röst bakom henne sa:

- Ska vi dansa?

Överraskad snurrade hon runt så det frasade om kjolarna och blickade in i ett par mörk gröna ögon som ramades in av täta svarta ögonfransar.

- Det beror på vem som frågar, sa hon vaksamt.

- Låt mig få presentera mig själv, log han, mitt namn är Ian Murray.

Hon sträckte fram sin hand för att skaka hans.

- Lily-Rose McNamara.

Till hennes stora förvåning tog han ett fast tag om hennes hand och placerade en lätt kyss på handryggen.

- McNamara? frågade han och höjde frågande på ena ögonbrynet, det namnet har jag hört i något annat sammanhang.

- Min far Will McNamara driver en kedja med vårdshus och min mor Polly McNamara är läkekinna.

- Ja, det vet jag. Din mor hjälpte min bror när han bröt armen förra sommaren.

Hon log åt minnet av den tio-åriga pojken som hade ramlat ner från ett äppelträd men som tappert försökt dölja smärtan.

- Ja, det var du som kom med honom.

Han nickade.

- Jag var livrädd, jag trodde han skulle dö.

Hon skrattade mjukt och tittade in i hans gröna ögon.

- Var inte du med på maskeradbalen som mina föräldrar höll?

- Jo, det var jag, sa han lättad över att kunna placera denna vackra kvinna. Och om jag kommer ihåg saken rätt så lovade du mig en dans.

- Nu när du säger det så, sa hon fastän hon kom ihåg det som om det var igår.

Med ett fast tag om hennes hand drog han ut henne på dansgolvet när orkestern stämde upp till en vals.

Han la en stark hand på hennes midja och hon placerade sin handsklädda hand på hans axel. Med ett fast tag om henne förde han henne genom dansen och undvek skickligt att kollidera med andra par.

När de sista tonerna ebbade ut följdes de åt ut på terrassen för att få lite svalka.

- Tack för dansen, sa hon efter ett tag och började gå tillbaka in i salen igen.

En hand på hennes axel hejdade henne och hon vände sig mot Ian igen.

Hon tittade frågande på honom.

Han tog ett steg närmare så hon kände hans kroppsvärme. Med glittrande ögon böjde han sig ner och placerade en lätt kyss på hennes läppar.

Hon la händerna på hans överarmar och hon kände att hans händer gled runt hennes midja.

Hon tog ett steg tillbaka och avbröt kyssen och utan ett ord lämnade hon honom och flydde in till säkerheten inne i balsalen.

När hon lugnat ner sig återvände hon till terrassen där hon lämnat honom. Till sin stora förtret var han inte kvar. Med en känsla av besvikelse blandad med lättnad vände hon om igen för att gå in när en gestalt klev fram ur skuggorna.

- Letade du efter mig?

Stumt nickade hon och tog - efter en kort inre strid med sig själv- hans framsträckta hand.

Han log och kysste henne igen men denna gång mer krävande.

Efter ett tag avbröt han kyssen.

- Gift dig med mig!? utbrast han.

Uppenbart förvånad tittade hon på honom som om han fått två huvuden.

- Kan vi inte lära känna varandra bättre först? sa hon tvekande och bröt tystnaden.

Efter många försök att få henne att ändra uppfattning gav han upp och gick med på hennes förslag. Men för sig själv tänkte han att hon ska bli hans.

Efter en månads bekantskap gjorde Ian ett nytt försök. Han såg till att han fick en kort stund med henne ensam i trädgården hemma hos honom innan middagen med familjen.

Lily-Rose hade en enkelt skuren eftermiddags klänning i en mjuk gul färg med håret böljande ner för axlarna.

Han tog hennes hand och gick ner på knä framför henne.

- Vill du gifta dig med mig? frågade han och väntade spánt på hennes svar.

Efter en stund - som kändes som en livstid - sa hon:

- Ja, Ian, jag vill gifta mig med dig.

Hennes ögon glittrade när han lättat reste sig upp och drog in henne i famnen.

- Jag älskar dig, sa med munnen tryckt mot hennes hjässa.

- Och jag älskar dig, sa hon.

Båda två kände sig lyckliga och förväntansfulla inför vad framtiden hade att erbjuda.

---

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Malili med Poeter.se id #24676 innehar upphovsrätten